

Titta Heikkilä

RAKKAU-

DEN

RULETTI

TAMMI

Jitta Heikkilä

RAKKAUDEN RULETTI

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI

HELSINKI

© TITTA HEIKKILÄ JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2014

ISBN 978-951-31-7661-7

PAINETTU EU:SSA

*Haluan sanoa kaikille niille miehille,
joiden kanssa kävin nettideiteillä, että sydämeni
oli aina vilpittömästi alttiina rakastumiselle.
Toivottavasti myös ilo ei ollut yksipuolinen.*

PROLOGI

Tulevaisuuteni sinetöityi kesällä 1971, kun karkasin vanhempieni ankarista kielloista huolimatta, 2-vuotiaan tahdonvoimalla, rantaravintolasta merenrantaan. Katosin tunniksi, ja järkyttyneet vanhempani vaelsivat pitkin rantabulevardia huudellen nimeäni, Merikukkaa, samalla kun he jo vilkuilivat silmäkulmastaan Välimerelle. Epätoivoissaan he viimein kahlasivat aaltoihin uskaltamatta edes sanoa ääneen, mitä pelkäsivät. Mutta minä upotin pienet käteni meren pehmeään pohjahiekkaan ja tunsin kuinka se kutitti valuessaan hitaasti sormieni välitse; tunsin myös aaltojen suolaisen kosketuksen aina takamukseeni saakka, kun ne olivat hippasilla kanssani.

Kaikki hämmästyivät, kun purskahdin itkuun vanhempani nähdessäni. Rimpuilin, karkasin, yritin juosta takaisin veteen ja kätkin rantahiekasta löytämäni simpukan käteeni kuin kallisarvoisen aarteen. Merestä oli tullut ystäväni, joka oli asettunut lähtemättömästi vaaleanharmaanvihreisiin silmiini.

I osa

RUUMIS

SE OLI VASTUSTAMATTOMAN hurmaava, pörröinen, rusettikaulainen ja suurikäpäläinen nalle. En osannut päättää, kumpi oli söpömpi, mies, joka sitä minulle ojensi vai nalle, joten nielaisin molemmat syötit. Oli tosin ollut vähällä, ettemme olleet tavanneet lainkaan, koska olimme sekoittaneet Forumin ja Formian elokuvateatterit keskenään. Teatterissa Vesa, tuleva aviomieheni, näytti katsovan enemmän minua kuin valkokangasta, mutta en tiedä, punoiko hän jo silloin juoniaan. Hyvästellessämme hän antoi minulle pitkän kielisuudelman ja silitti poskeani.

Seurusteluaikanamme Vesa lähetti minulle suuria kimppuja hehkuvanpunaisia ruusuja, joiden hän väitti todistavan rakkautensa määrystä, ja postikortteja, joissa oli suloisia kukkia, kissanpentuja ja perhosia, täynnä rakkautta tulvivia sanoja. Hän kirjoitti haluavansa vain olla lähelläni, katsoa syvälle kauniisiin silmiini, haistaa hiusteni ihanan tuoksun, tuntea ihoni suloisen pehmeuden ja liittää huulensa omiini – ja olin varma, että olin löytänyt prinssini. Eivätkä edes Vesän hätkähdyttävän siniset silmät, joita olin aluksi kavahtanut, näyttäneet minusta silloin enää niin sinisiltä. Hän kun oli jo sitonut minut itseensä kalullaan, joka oli paksu ja käyrä kuin se

olisi ollut pirulta lainassa. En epäonnekseni ymmärtänyt sinisen olevan kylmä väri ja että silmät ovat sielun peili.

Vihkisormus rengasti sormeani jo vuoden päästä ensitapaamisestamme. Vesa oli kertonut ensimmäisen vaimonsa hukkuneen tapaturmaisesti mökillä, mutta koska hänen mukaansa onnettomuus oli ollut kohtalon sanelemaa, se ei minua pelottanut. Matkatessamme hääkirkkoon vastaan tulleet varusmiehet vihelsivät minulle lujaa ja minä vilkutin heille jäähyväisiksi, vaikka paljon viisaampaa olisi ollut karata heidän matkaansa. Kirkossa pappi ei etukäteissuunnitelmasta huolimatta kehottanut meitä lupaamaan rakkautta kuolemaan asti, mutta ehkä se oli itsensä isä Jumalan sanelemaa, ja kanttorikin soitti väärät kappaleet, Prinsessa Ruususta alkuun ja loppuun. Hääjuhlissa läheiseltä järveltä huokui hajoavien vesikasvien tukahduttava lemu, joten jossakin oli selvästi jotain mätää. Luulen, että avioliittomme oli tuhoon tuomittu jo ennen alkamistaan.

Ensimmäinen poikamme syntyi heti vuoden päästä vihkimisestämme ja toiset kaksi neljän vuoden välein. He auttoivat täyttämään sen aukon, joka oli sydämesäni, kun en saanut Vesalta toivomaani vastarakkautta. Hän vetäytyi omiin oloihinsa laatimaan lukemattomia sääntöjään, jotka hän ikään kuin teippasi keittiön oveen listaksi, jota minun olisi noudatettava. Esimerkiksi kahvipurkkisääntö määritteli kahvipurkin tarkan sijainnin jauhokaapissa: toisella hyllyllä teepurkin ja sokeripurkin välissä ja kahvimitta tuli laittaa purkin sisälle. Mutta minä laitoin usein kahvin huomaamattani väärään hyl-

lyyn, sokeripurkin väärälle puolelle tai unohdin kahvimittan pöydälle. Vesa oli tyytymätön minuun: ”Minkälainen idiootti oikein olet, kun et pysty pitämään yksinkertaisia sääntöjä mielessäsi ja toimimaan niiden mukaan? Olen täysin varma, että et tulisi kahta viikkoakaan toimeen yksinäsi tässä maailmassa ilman minun apuani.” Rangaistukseksi hän saattoi pitää päiväkausia mykkäkoulua, kunnes lopulta anoin häneltä armoa ja lupasin parantaa tapani.

Luonteenpiirteistäni määräävin oli kuitenkin uteliaisuus. Olin myös varustettu vilkkaalla mielikuvituksella ja siksi ihmettelin toisinaan, miksi asioita ei voinut hoitaa joustavasti. ”Elämästämme tulisi täyttä kaaosta ilman sääntöjä, kun perheessämme on myös lapsia”, Vesa selitti ja väitti sääntöjen olevan omaksi parhaakseni. ”Yhteiskunnassakin on laki, jota minä, poliisi, työkseni valvon, koska jos jokainen voisi tehdä sitä mitä haluaisi ja silloin kun huvittaisi, siitä seuraisi täysi sekasorto.”

”Mutta eivätkö poliisit sorru joskus ylilyönteihin ja liian koviin otteisiin, jolloin lain valvojasta tulee lain rikkoja?” kysyin. Vesa tuhahti halveksivasti, että rikollisia suojeltiin ja lellittiin liikaa ja että Suomessa pitäisi olla käytössä kuolemanrangaistus.

Säännöt laajenivat vähitellen rajoittamaan myös käytöstäni ja huomasin, että niillä oli taipumus muuttua aina laatijan tarpeiden mukaan. Aikaa myöten ne myös lisäntyivät, tarkentuivat ja muuttuivat pikkuhiljaa ankarammiksi pienentäen päivä päivältä liikkumavaraani, kunnes ympärilleni oli kohonnut vankila, johon vain Vesalla oli avaimet. Vasta silloin ymmärsin hänen kalunsa pirullisuuden ulottuvan hänen luonteeseensa.

Vähitellen ryhdyin kapinoimaan. Joskus irrotin vihkisormuksen sormestani ja hetken ajan kykenin hengittämään vapaasti kuin raikas tuuli olisi puhaltanut kasvoilleni, kunnes jouduin jälleen pujottamaan sormuksen takaisin. Tai tyydytin itseni uhmakkaasi, kun Vesa nukkui vieressäni. Kuvittelin rakastelevani kahden miehen kanssa, joista toinen olisi musta ja eksoottinen kuin tropiikin yö ja toinen vaalea kuin pilvetön kesäpäivä. Haaveilin myös rakastuvani uudelleen, suljin silmäni ja olin tuntevinani suudelmat, jotka saivat minut hullaantumaan, ja kuvittelin kädet, joiden kosketus sai vartaloni kihelmöimään.

Iltaisin makasin ammeessa ikään kuin olisin yrittänyt kasvattaa itselleni pyrstön, ja Vesa tuli rynkyttämään kylpyhuoneen ovea. Mutta minä ripustin salaa valkoiset helmet kaulaani ja katseeseeni palasi intohimo, jonka luulin jo kadottaneeni iäksi. Tai kun kukaan ei nähnyt, asetin suuren simpukan korvaani vasten matkatakseni ajatuksissani sinne, missä rakastellaan aaltojen äärellä, ja sain takaisin sensuellit, keinuvat askeleeni. Tuntui jopa siltä kuin joku olisi kuiskuttanut korvaani ajatuksia rakkaudesta, joka saisi vatsanpohjani kipristelemään ja mieleni sekaisin tunteenpalosta – *merenneito minussa oli herännyt eloon*. Vesa taas vahti kännykkääni ja tietokonetta ja penkoi alusvaatteitani pyykkikorista löytääksensä todisteita uskottomuudestani. En kuitenkaan ollut uskoton muutoin kuin ajatuksissani ja niitä hän ei voinut tutkia.

Yhtenä päivänä löysin vahingossa vaatekomerosta tekovaginan, joka löyhkäsi kuvottavalle – luulin sitä taskulampuksi. Värkki muistutti minusta avioliittoamme, joka näytti muulta kuin se oli ja haisi mädäntyneeltä. Vesa

tosin väitti ostaneensa vehkeen työmatkojaan varten: hän oli aina ovelasti torjunut kaikki epäilyt uskottomuudesta kohdistamalla ne minuun. Myöhemmin paljastuttuaan hän väitti, että tilaisuus teki hänestä varkaan, vaikka vain varas luulee muidenkin olevan varkaita. ”Naiset halusivat harrastaa seksiä kanssani ja kaikki miehet ovat uskottomia sopivan tilaisuuden tullen”, hän sanoi ilman että hänen äänessään kuului häivääkään katumusta. Huomasin, että ennen niin terveempunainen hehku hänen kasvoillaan korvautui silmissäni häivähdyksellä vihreää.

Karu totuus oli, että rakkaus oli jo kauan sitten pakanut kassinsa ja lähtenyt kodistamme. Ehkä se ei ollut sinne koskaan tietään löytänytkään tai jos oli, se oli vain jättänyt eteisen pöydälle hätäisen viestin, että nähdään joskus. Sen jälkeen olin etsinyt sitä, huhuillut sitkeästi rakkauden perään ja yrittänyt houkutelaa sitä lähemmäksi, mutta se piileskeli minua – aina kun luulin pääseväni sitä lähelle, se irvisti ja tajusin jälleen erehtyneeni. Olin yhä vakuuttuneempi siitä, ettei minun ja Vesan olisi pitänyt lainkaan tavata.

Välillämme vallitsi kauhun tasapaino, jota minä lopulta uhkarohkeasti järkytin. Eräänä lauantaiaamuna vuonna 2008 makasimme alasti katosvuoteessa, jonne valkoiset pellavaverhot sulkiivat meidät kuin rakkauden sovituskoppiin. Mutta vaatteet olivat menettäneet kuosinsa ja värit olivat haalistuneet. Tunsin yhä ihollani hänen tunteettomat, kourivat, puristelevat sormensa ja kylmät suudelmansa ja minusta tuntui kuin sammakko olisi kutenut sisääni. Inhon väristykset kulkivat lävitseni. Vain vanhasta tottumuksesta olin antanut hänen käyttää ruu-

mistani hyväkseen teeskennellen väsyneesti nautintoa kuin työhönsä leipääntynyt näyttelijä, vailla innoitusta ja intohimoa, ajatellen, että tältä varmaan huorasta tuntuu.

”En rakasta sinua enää. Haluan eron”, tokaisin tahtomattani. Vesa purskahti itkuun. ”Ei hätää”, sanoin kuin lapselle, jolta on pudonnut jäätelöpallo maahan.

”Et voi jättää minua näin monen vuoden jälkeen”, Vesa sopersi nyhykytyksiensä välissä. Sen jälkeen hän kääntyi puoleeni tuijottaen minua kyyneleisillä silmillään, joita olin joskus rakastanut, ja hän sai sydämeni heltymään. Silitin häntä selästä ja olisin myös halannut häntä, jos kaikenlainen helliminen ei olisi ollut hänestä luonteenheikkoutta.

”Minä lupaan vielä yrittää. Katsotaan päivä kerrallaan”, vastasin. Tajusin, että hän ei edes selkä seinää vasten ollut sanonut rakastavansa minua.

Kävelin kuin rotkon reunalla odottaen, milloin myrsky alkaisi ja väistämätön pudotus tulisi. Mietin kaipaisinko vielä kuoltuani sitä oikeaa ja huutaisinko haudastani hänen nimeään, jota en ollut koskaan saanut tavata. Vai voisinko sittenkin vielä tässä elämässä löytää hänet, jota rakastaisin enemmän kuin itseäni ja koko elämää? En enää tiennyt, olinko naimisissa omasta tahdostani vai pakosta, koska minähän vain noudatin sääntöjä, jotka Vesa oli laatinut, ja hänen tahdostaan oli tullut myös minun tahtoni. Olinko siis vain kasvannainen hänen kyljessään, jolla ei ollut sen enempää *omaa ruumista, henkeä kuin sieluakaan?* Muistin hänen aiemmin uhkailleen, ettei kukaan muu enää saisi minua, jos jättäisin hänet. Halusin vapaaksi ongenkoukusta, jolla hän oli

minut katalasti pyydystänyt ja joka piti minua verisessä otteessaan.

Kaksi vuotta myöhemmin, 2010, Vesa lähti työmatkalle palaamatta enää koskaan kotiin. Hän oli ollut tyytymättömän minuun ja tämä oli hänen ankarin rangaistuksensa, ja sillä hän kuvitteli saavansa minut taas kuriin. Hän väitti, että vein kaikki hänen rahansa: ”Paljonko rahaa sinä olet taas tuhlannut noihin räpsyihisi? Sinun pitää käyttää samoja vaatteita siihen saakka, kunnes niihin tulee reikä. Sinä et tajua mitään rahan arvosta!” Vain pari päivää aiemmin Vesa oli teroittanut minulle etusormi pystyssä: ”Ei avioliitto ole mikään huviretki ja sinä et ole mikään vapaamatkustaja. Sinun pitää maksaa tasan puolet perheen kaikista menoista.”

En ollut saanut yrityksistäni huolimatta työpaikkaa Turusta, jonne olimme Vesan työn vuoksi muuttaneet pari vuotta aiemmin. Olin tosin ryhtynyt verkkokauppayrittäjäksi Vesa mieliksi, mutta yrittäjänurani oli tuonut mieleeni opiskeluaikani Helsingin kauppakorkeakoulussa, jolloin olin kaiken aikaa kummastellut, miten ihmeessä olin oikein joutunut sinne. Vesa taas totesi säästävänsä paljon rahaa hankkiutumalla minusta ja pojistamme eroon. ”Itseäänhän sitä pitää kuunnella ja tehdä niin kuin itsestä tuntuu hyvältä. Kyllä pojat pärjäävät, eikä sinua kukaan muukaan huolisi, kun et saa edes työpaikkaa!” hän kurnutti. Näin vihreän räpylän vilahtavan ovenraossa, sillä oli kevät ja kutuaika ja ymmärsin, että itsekkyyks, joka pulppusi ehtymättä hänen sydämestään ja virtasi väkevänä hänen suonissaan, teki hänestä sammakon.

Jäin vuokraamaamme rivitaloasuntoon 7-, 11- ja 16-vuotiaiden poikien ja exotic-kissan kanssa. Selitin pojille, että isälle oli käynyt kuin Anakin Skywalkerille, hänestä oli tullut Darth Vader. Pahasti keskeneräinen omakotitalomme sijaitsi parin kilometrin päässä ja luulen, että Vesa oli varma, että taloudellisen kurimuksen ja suurten rahallisten tappioiden edessä taipuisin ennen pitkään hänen tahtoonsa. Hän odotti, että ryömisin takaisin hänen luoksensa luvaten mitä tahansa, jotta hän olisi jälleen tyytyväinen.

Mutta minä olin valmis ja halukas riskeeraamaan kaiken tavoitellakseni aivan toisenlaisia aarteita kuin Vesa. Yli kymmenen vuotta aiemmin olin kirjoittanut ensimmäisen kaunokirjallisen käsikirjoitukseni, mutta mitä tyylikkäämmin olin yrittänyt kirjoittaa, sitä kehnempi lopputuloksesta oli tullut. Oli aivan kuin olisin mennyt juoksukilpailuun pukeutuneena korsettiin, vannehameseen ja korkokenkiin ja maalissa huomannut lopen hengästyneenä, että muut olivat ehtineet maaliviivan yli jo paljon ennen minua. ”Merikukka hei, sun täytyy muuttuu. Sun elämältä suunta puuttuu. Sä tartut aina tikkuun lyhyimpään. Se ei johda mihinkään. Sä et oo mikään tyttö enää. Sun täytyis tehdä jotain järkevää ja lapselliset leikkis lopettaa...”, Vesa oli lauleskellut minulle Anssi Kelan *Milla*-kappaletta mukailleen.

Minä kuitenkin kuulin kuinka unelmani nosti päätään haudassaan ja kuinka se kynnet verillä, voimiaan säästelemättä kaivautui takaisin päivänvaloon. Kirkas auringonpaiste häikäisi sitä aluksi ja hetken se räpytteli hämmentyneenä silmiään tietämättä mitä sen pitäisi tehdä, kunnes se tarttui päättäväisesti toimeen. Aloitin

siis käsikirjoitukseni kirjoittamisen. Sen ensimmäiset sanat kuuluivat näin: ”Se keskiviikko olisi varmasti vai-
punut siihen harmaaseen päivien jatkumoon, josta on
jälkikäteen mahdotonta erottaa yhtä päivää toisesta,
jollei postilaatikkooni olisi pudonnut merkityksettömältä
näyttävä mainoskirje. Siinä oli kuva eräästä tunnetusta
Caravaggion maalauksesta, joka sai minut pohtimaan
elämääni...”

Vesa lähti Ruotsin-laivalle risteilylle ja viinanhöy-
ryiselle ravintolakerrokselle Turun keskustaan törsää-
mään talon rakentamiseen tarkoitettua pankkilainaa.
Oikeastaan talo oli vain tukirakennelma, jonka tarkoi-
tus oli pitää avioliittoni kasassa. Olin jo joutunut tais-
telemaan liki vuoden turkulaisten naapureiden kanssa
rakennusluvasta ja ehkä minun olisi jo silloin pitänyt
tajuta, ettei koko taloa olisi pitänyt ryhtyä rakenta-
maan. Kaikki päätökset oli vain aina tehty Vesan mie-
len mukaan, joten mieleeni eivät edes olleet tulleet
muut vaihtoehdot. Ehkä olin myös kuvitellut, että olisi
parempi, jos edes toinen meistä olisi onnellinen ja tyy-
tyväinen elämäänsä ja että olisi viisasta pysyä yhdessä
lasten vuoksi. En ollut ymmärtänyt samalla kadottavani
itseni.

Kotoa lähdettyään Vesa asettui tontillamme olevaan
asuntovaunuuni asumaan muuttaen sen kaljatölkkimie-
reksi, jonka lattiaa peitti paksu savi ja jonka pöydällä
lojuivat kahvimukien tuhrimat rakennuspiirustukset ja
karaokebaarikuitit. Pyysin häntä vielä syömään luokseni
ja keskustelemaan asioista, mutta hän vain ahmaisi pih-
vinsä, iski nyrkin pöytään ja karjui: ”Suu tukkoon! Ei
sanaakaan enää!” Myöhemmin sain tekstiviestin, että hae

sossusta tai vanhemmiltasi rahaa lasten elatukseen, koska hän oli juonut omat rahansa. Yritin vielä ottaa yhteyttä, mutta sain vastaukseksi vain: ”Jep, jep.” Sitten hän katkaisi virran puhelimestaan.

Rakennuksellamme käydessäni silmiini osui eteisen lattiaa varten ostettu kaakelikompassi. Kääntelin sitä kädessäni miettien, mihin ilmansuuntaan minun pitäisi lähteä. Myöhemmin huomasin, että Vesa oli vienyt sen pois, kuten kaiken muunkin irti lähtevän – hän oli jättänyt minut täydellisesti eksyksiin.

Maaliskuun lopussa laitoin avioeron virallisesti vireille, olin uskaltanut päästää irti ja elinkautiseni rakkaudettomassa avioliitossa oli päättynyt. Makasin päätökseni jälkeen ensimmäiset kolme viikkoa parisängyn kukkakuvioisella päiväpeitteellä kastellen sitä säännöllisesti kyyneleilläni. Pitkät, tummat hiukseni levittäytyivät pääni ympärille, silmäni olivat täysin avonaiset ja raajat levällään. Katselin sänkyni yläpuolellani roikkuvaa kristallikruunua, joka näytti rykelmältä jättiläismäisiä, kivettyneitä kyyneleitä. Aika tuntui pysähtyneen. Olisin halunnut nukkua seuraavat sata vuotta odottaen, että se oikea herättäisi minut suudelmallaan.

Lopulta nousin ylös ja huomasin, että vasemman poskeni päälle oli ilmestynyt pitkä viiva, joka halkaisi kasvoni kuin avioeron sieluuni jättämä arpi olisi äkisti muuttunut näkyväksi. Tai ehkä se oli loputtomien, kuumien kyynelten jättämä ura, vaikka en oikeastaan edes tiennyt, mitä olin itkenyt. Ehkä olin itkenyt avioliittoni päättymistä, isättömiä poikia, ehkä taloa, jota ei koskaan rakennettaisi loppuun. Tai elämänmuutosta, hyppyä

tuntemattomaan tai vain omaa surkeaa kohtaloani – en tiedä. Vesan vuoksi en kuitenkaan ollut itkenyt, koska sammakot eivät ole merenneitoja varten, niin vedeneläviä kuin ovatkin.

Purin pahaa mieltäni tekemällä Vesan vaatteista pientä silppua, kun hän ei pyynnöistäni huolimatta tullut hakemaan niitä. En jaksanut enää katsella hänen likaisia sukkiiaan ja hikisiä kalsareitaan, jotka roikkuivat siellä täällä kuin reviiromerkkeinä, ja hyvään vauhtiin päästyäni silppusin myös hänen siniset virkavaatteensa. Hiki valui noroina pitkin selkääni ja kämmeneni punottivat, kun leikkasin paksua kangasta keittiöaksilla kappaleiksi. Tuskin tosin edes huomasin sitä, koska haluni päästä eroon kaikesta, joka muistutti minua Vesasta, oli niin suuri. Lopuksi vielä leikkelin kaikki kravattit kahtia, jonka jälkeen survoin vaatteet suuriin mustiin roskapusseihin ja raahasin ne yön pimeydessä jäteastiaan kuin paloitellun ruumiin – enää ei kytä kyttäisi!

Myöhemmin lähetin Vesalle viestin, jossa pyysin anteeksi vaatteiden saksimista ja hääkuvien tuhoamista. En ollut enää kestänyt katsoa itseäni siinä ruusukoristeisessa hääpuvussani, joka ylläni koko maailma oli näyttänyt minusta yhtä hennon vaaleanpunaiselta kuin pukuni. Mutta kerran tehtyä ei saanut enää tekemättömäksi ja olin rikkonut säännöistä tärkeintä, sitä joka koski Vesan tavaroiden koskemattomuutta.

”Ei meillä enää tämän huonommin voisi mennä”, huikkasin pojille suihkuun mennessäni. Saippuoidessani sitten itseäni huomasin järkytyksekseni sormenpään kokoisen möhkäleen vasemman rintani alareunassa. Ei, finni se ei ollut. Pelkäsin, että kohtalo oli jo päättänyt asiat puolestani.

”Patti näyttää hyvälaatuiselta kasvaimelta”, röntgenlääkäri totesi ultraäänitutkimuksessa, mutta jatkoi samaan hengenvetoon, että täyden varmuuden siitä saisi vain neulänäytteellä tai leikkaamalla sen kokonaan pois. Muistin, miten en ollut tunnistanut syöpään kuollutta siskoani viimeisellä käynnilläni, kun hän oli hoippunut sairaalan pitkällä valkoisella käytävällä minua vastaan.

Seuraavana päivänä kovalla kapealla leikkauspöydällä tunsin joutuneeni teurastettavaksi. Kylmä hiki valui kainaloistani, kun lääkäri teki viillon rintani alareunaan. Viimein hän pudotti valkoisen, verisen möykyn metalliselle tarjottimelle, joka oli vieressäni. Jäin haavan ompelun ajaksi tuijottamaan sitä miettien, mikä oli tuo epämääräinen lihamöykky, jota olin kantanut mukana? Oliko siinä tiivistettynä pahimmat pelkoni, että *kuolisin saamatta koskaan enää rakastaa ja tietää, kuka oikein olin?* Kotiin päästyäni sulkeuduin vessaan, eikä kukaan nähnyt, kun vuodatin suolaisia kyneleitä.

Möykky osoittautui vain kystaksi, mutta Vesa kuulosti pettyneeltä, kun helpottuneena soitin ja kerroin hyvät uutiset. Hän totesi kuivasti, että olisihan se pitänyt arvata. Tunteeton äänensävy kertoi, että hän oli toivonut pääsevänsä minusta eroon, lopullisesti.

Vakava komedia sen oikean etsimisestä ja merenneidon elämästä

Rakkauden ruletti on kertomus jääräpäisestä uskosta rakkauteen, olivatpa todisteet sen puolesta miten heiveröiset tahansa. Merikukalla on takanaan alistava avioliitto ja meneillään riitaisa ero, mutta lastensa tähden hän on valmis taistelemaan hyvän elämän puolesta. Siihen kuuluu myös uusi rakkaus, jota lupailevat lukuisat miehet nettideittipalveluissa ympäri Euroopan. Totuus miehistä on vain usein aivan toinen kuin ilmoituksen komea kuva.

Merikukalla on myös salaisuus: hän tuntee suonis-
saan virtaavan merenneidon veren. Miten ihmeessä
näin on käynyt – se on oma tarinansa, joka paljastuu
kirjan satumaisissa käänteissä.

www.tammi.fi • 84.2

Päälllys: Markko Taina • Kuva merenneidosta: iStockphoto

ISBN 978-951-31-7661-7